

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap martius 19^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Az egyetlen gyermek. (Folytatás.)

E' szóknál megállapodott a' koci, 's most az atya fiját leszállni és vele a' házba bemenni sürgeté. Andor vonakodott, atyját esengve kérvén, tekintse vásott ruházatát, 's kimélje egy kevéssé bár arra érdemetlen gyermekét. De az elveihez szorosan ragaszkodó atya most sem engedett; e' házban elvbül készült bemutatni Andort, hogy t. i. a' nagy tekintetű 's vidor, tán kissé satyricus szeszélyű Szondy előtt újabb üdves zavarba hozattassék. — Ő célját elérte. Szondy egy kissé meghökkent ugyan Andor látására, de barátja által egy két szóra a' mellék-szobába intetett; honnét visszatérván szokott tekintettel fordult Andorhoz, 's közttek e' párbeszéd keletkezett: „mi lelt Andor öcsém — mondá bajuszát simogatva Szondy — hogy illy vándor legényes öltözetben jössz a' pompás nagy városból? — Ha azonban mint éppen nagy városi suhancz a' divat szellemének hódolsz, megbocsáss tévedésemért. — Ládd öcsém! én a' mostani izlés magosan röpkedő szelleméhez fölemelkedni nem bírok, 's divatképekkel nem igen bajlódom. Hát öcsécském! most silányult öltöny, vásott saru-a' divat? — Andor nem felelt. — Szondy folytatá: „Felelj Andor öcsém! különben azon gondolatot támasztod bennem, hogy mivel te előbb olly csacska szavaimra választ nem adál, a' hallgatás is divatban van. — Én az okos hallgatást nem roszalom; de öcsém! a' kérdés csak ugyan feleletet várt maga után világ kezdetétől óta. Azért ez egyszer szegd-meg a' divat törvényét, 's felelj régi őszinteséggel: Hegyfalvi Andor mért áll előttem illy kopottan?“

Andor arcán szégyen-pirulat futosott; változó külseje nyilván hirdeté a' zavart, melly belül kinzá: könyvek cseppentek szemeiből; nagy habozás után, mintegy meggyőzve magát, Szondyra pillant, 's fojtott hangon felelé: „a' szükség öltöztetett így.“ — A' két öreg egymásra nézett, és Szondy mosolygva folytatá: „Szükség? ej ej öcsém! de ki, vagy mi okozta e' szükséget?“

„Magam“ — felelé Andor rövid határozottsággal.

„Magad? és miként? hiszen atyád csak nem hagyott költség nélkül?“

„Nem, de én azt elkártyáztam!“

„Az már más öcsém! hát a' kártya okozta a' szükségét; no öcsém tudod-e mit? száz szónak is egy a' vége, ne kártyázz többé!“

Hegyalvi eléglén a' zavart, hirtelen közbe vág, 's egyéb tárgyakra fordítá a' beszédet. Szondy azonban gyakran keresett és lelt alkalmat mondani valamit, 's Andor arczeit mindannyiszor pirulásba borítani. Innét másnap folytaták utjokat.

V.

Nyugtalanul tölté napjait Hegyalviné, férjének távol léte óta; gyakran a' legérzékenyebb fájdalom szoritá-el szívét. Férje tudósítá ugyan őt Andor sorsáról: de mint gondolhatni, kimélve. Átlátá mindazáltal, hogy a' bajnak alkalmasint veszélyesnek kell lenni, mert különben férje illy rögtön nem utazott volna el. De bár mint nyugtalankodott, férjének parancsát teljesíté, vidékbeli ismerőseiket az érkezés napjára meghívá, 's közülok a' jelelt napon jó korán meg is jelentek némellyek, hogy a' házi urat megelőzhessék. Az özvegy Várdayné is megérkezett egyetlen leányával, a' szőke Nesztivel, kit Andor rég eljegyzé már, 's kitől a' legforróbb érzelmekkel szeretteték.

Várday Nesztivel valamint kellemeivel úgy érényeivel is fénylett az asszonyi nemnek körében. Szende kék szemei üdvet mosolygtak; hófehér arczain az ártatlanság rózsái nyíltak: termete nyulánk de teljes; mozdulatai könnyűk mint sajka-lebbenés, fürgék, mint madár-röppenés. Menyhet varázsla körébe, mellynek ő, a' szerény de nyájas, kevés de elragadó beszédű, mint varázssistenné fénylék közepén, bámulatra mint hódolatra ragadva a' rideg föld sovár gyermekeit. 'S ez a' ritka lény Andor felé nyújtá boldogító jobbát, mert szívét Andor felé éré dobogni.

Miként számlálá a' jólélek az érkezés perczeit! — Tekintete szüntelen a' kedvest hozó kocsit kereste a' kék távolban; kék rezzent-át szívthurjain, midőn azt valóban közelgni látta, nem sejtven a' bánat felleget, mellyek már feje fölött borongtak.

Az utasok megérkeztek. Hüledeztek a' vendégek, kik a' dologról messziről sem tudtak, — midőn az egyébkor csinos, vidor Andort most kopott ruhában 's komolyan láták az üléből lelépni. Nesztivel öröm-mámorában mind ezt nem látta, 's csak akkor eszmélt szívének kimondhatlan keservére, midőn Andor szótlán elhaladt előtte. Kimondhatlan érézés nyíllá keresztül a' szelid keblet, 's az anya karjai kölcsönzének erőt a' reszkető tagoknak.

Hegyfalvi kérte vendégeit, öltsek arcaikra az előbbi vidorságot, 's majd ismét jó lesz minden.

Andor az első zsisbongás közt alkalmat nyert egy mellékszobába vonulni: mit az atya sem bánt; mert legalább megkérheté vendégeit, hogy veleek közlött tervének kivitelére segéd kezeket nyujtsanak. — Andort nem sokáig boldogítja magánya; mert míg a' férjfiak a' dolog komoly oldalát feszegették, az érzékeny anya fíjához lopózkodt, 's elárasztá őt érzelme cseppeivel; vigasztalta Andort, miként tsak tőle telhetett. Andor reszketve csókolá anyja kezeit, de esdekelve kérte egyszersmind, hagyná most magára, hogy elszórt gondolatait összeszedhesse.

Alig távozott az anya, ismét fölnyilik az ajtó, és Neszti lép-be, melljére csüggesztett fővel. A' jó lélek t. i. magányt keresett, hol magát kisirhassa, 's véletlenül Andor szobájába botlott. Megdöbbsent a' búsongó ifjú: habozó léptekkel Neszti elébe ballag, kezeit némán megcsókolja, és elfordul. Neszti nem türhetvén tovább, megnyitá ajkait, 's olly hangon, melly sziklákat volt volna képes lágyítani, monda Andorhoz: „Annyira megveti Andor a' falusi Nesztit, hogy szóra sem méltatja többé?“ — Rázólag hatottak e' szavak Andorra, de megke-ményíté magát, 's férjfiass elhatározottsággal mondá: „kedves kisasszony! Andor nem veti-meg önt; tiszteli szereti a' szerencsétlen Andor Nesztit lelkének egész erejéből: de a' viszonyról, melly köztte és a' kisasszony között létezett, lemond, le kell mondania; mert érzi, hogy az angyal-fényben tundókló teremtménynek birtokára érdemetlen. — Azért drága kisasszony, olly forró érzelemmel, minővel szeretem, kérem önt, ha még parányi vonzódást táplál irántam keblében, fojtsa-el azt; irtsa-ki abból oda nem illő, utálandó emlékeket; felejtessen-el, vessen-meg engemet! — Itt gyűrűje, mellyet egykor szerelme zálogaul ujomra fűzött; nyujtsa azt érdemesbnek; én visszaadom, 's visszaadásával fölszabadítom önt adott szavától: szivemben ugyan önön kívül helyt nem lel senki, mert ön érdemes, hogy szerettenessék: de én nem. Éljen sokáig boldogul, Isten vele!“ — Vad elszántság pillanatát veté itt Nesztire, és elrobogott a' zsisbongó vendégek közé.

Lesujtva állt e' jelenet után Neszti, mint a' jégzáportól levert ibolya; bibor arczát hirtelen haldokló halaványság borítá-el; keringett vele a' szoba, 's közel volt az összerogyáshoz; midőn őt sürgetve kereső anyja föllelé, kinek szemei átláták az egész események okait, 's távozásban vélvén a' gyógyszer lelhetését, gyorsan, mint lehete, fogatott, 's ájúlkozó leányát haza vivé.

A' többi vendégek még tovább késtek, 's az atya kérelmének engedve szüntelen Andort érdeklő tárgyakról folytaták csipdező beszél-deiket, meg levén ők is győződve azon elv igazságáról, hogy „erköl-

csi aljasságokba merültet csak hatalmas rázás rezzenthet-fől, mely elüzvén a' kábulás éjét, egész voltában láttassa a' szerencsétlennel undok helyzetét."

Hegyalvi látván Andornak zavarodását 's pirongásait, örvendett, hogy tervét már is illy szép siker koszorúzza: azért vendégeinek oszlásuk után ismételvén az ut közben adott intést, csillapult lélekkel ereszté nyugalomra fáradt tagjait. Csend terült-el a' ház fölött.

A' csendes éjt fájdalmak hajnala követé. Alig serkent az atya, Andort hivatá: de a' hívó cseléd azon hirrel tért vissza, hogy az ifjú urat az egész háznál nem leli. Fölsikolt az anya; megdöbbenve kél az atya, 's Andor szobájába siet. Andor valóban nem volt itt; asztal-káján feküdt egy kitárt levél, melyből Hegyalvi ezeket olvasta: „Jó szülém! midőn e' sorokat olvasandják, én már távol leszek kedves boldogító körüktől; távol azon kedves laktól, melyben ártatlan éveim tündér-álmaikat leálmodám; távol de hol leszek, nem tudom. Érzem, túl illik nekem a' küszöbökön lennem, melyeken belül erény temploma van. Vegyék hálaadó köszönetem jeléül lélekben kezeikre ragasztott csókjaimat. Ha azon polczra, melyről lebuktam, erőmmel vissza emelkedhetem, Hegyalvát ismét meglátom: de ha nem, szülém büntető tekinteteket futni fogom addig, míg törekvésemet siker nem követi. Éljenek boldogul, 's kérem, köszöntsék Várday Nesztit."

ANDOR.

Le valának verve a' szülék, kivált az érzékeny anya. Bár a' föltétel, mely alatt fajok távozott, némi reményt nyujta nekik, 's a' czél, melyet magának kitüzött, erénybecsülő sziveiket megvigasztalá kevesése, azonban fájdalmukat el nem fojthatták. Tudakoztatták Andor hol-létét, de fölöle a' röpke hir nem hozott tudósítást.

Nevelé fájdalmukat Várdaynének azon izenete, hogy Neszti súlyos nyavalában sinlődik gyógyulás jelei nélkül. A' jó leányt Hegyalviék igen ohajták fajok számára; igen fájt tehát nekik őt illy virágzó korban 's tán Andor miatt elhervadni látni. Látták a' kedves teremtményt beteg ágyán feküdni, 's vérzett szivök, midőn bágyadt ajkairól Andor nevét hallák sűrű fobások közt lereszketni. Mindnyájan könnyeztek. Neszti, az igen bágyadt, elszenderedett; csendesen környezék a' kedves szendergőt; vonásai mély fájdalomra, súlyos belküzdésre mutattak. — Keble hullámozni kezdett; szívének dobbanásai szinte hallhatókká lettek; 's ime halavány arczára gyengéd pirulat szállt; ajkai mosolyra simultak, 's karjait hirtelen keresztül füzé keblén. „Ah álom! mit játszol velem boldogtalannal — mondá a' fölserkent — vagy játszál inkább, hogy legalább csak álomban legelhessenek szemeim a' bájakon, melyeket az ébereknek ugy is nélkülöznie kell." — Elmondá azután, hogy ő Andort látá visszatérni olly bájlo alak-

ban, minőben egykor tőle elbucsúzott a' nagy városba menendő. — „És ezen álom fog engemet éltetni — higgyék, Andor megjő; nem hagyhatja ő szüléit, nem Nesztit!“ folytatá —

Andor szüléi hazamentek, tovább üritendők a' bánat serlegét, míg a' vigasztalás angyala el nem veszi azt ajkaiktól.

VI.

A' természet ismét tavaszra derült, 's már harmadszor Andor távolléte óta; lány lebelek susogtak a' rét himes virágain bájoló illatjokat lopogatva és széthordva reszketeg ölükön a' parlag vidékekre is. Az árvult kerti fák kivirultak, 's lombjaiknak hives árnyuk kényelemre inték az ott andalgókat.

Szép volt a' különben is izléssel rendezett várdai kert; a' legszemeltebb virágok mosolygtak minden részén. Legvonzóbb volt a' lugos, melly közepén emelkedék, mind magában mind kívált az alatta búsongva ülő kellemes nő-alak miatt. A' szőke leány szelid égszemeiből hosszú búnak bágyadt sugarai rezgének; ugyan annak vonásai ülték halvány arczán; — hókezeivel virágkoszorút füzögetett; — a' gyeptágyon mellette nyugvék gitárja. Midőn megfűzé a' koszorút, letette azt, 's gitárját akasztván zöld szalagnál fogva hattyú-nyakába, átfutá gömbölyeg rövidke ujaival az érzékeny fogásokat; bájoló szemeit égre emelé, 's olvasztó ezüst hangon e' napi dalát zengé:

Ti szende bájnapok
Hová tűnétek-el:
A' tiszta szerelem
Ezernyi kéjvel.

Ah mért vevém is el
Szerelmem! kéjedet,
Ha szívem végtelen
Nem bírhat tégedet!?

Egekbe föl magam
Mi haszna álmodám,
Ha illy keservtele
Örvénybe sujtatám?

Mi haszna ápolám
Oly hűn érzelmemet,
Ha most miatta mély
Gyötrelmi éj temet?

Te sebzett árva szív!
Érezve létedet,
Jobb sorsra véltelek
Alkotva tégedet.

De most tapasztalom,
Hogy földi menny, remény,
Boldogság, kéj, öröm
Csak gyáva képzemény!

Dallás közben felemelkedett gyöpszkéről, 's egy keskeny fason csendes komolysággal ballagott a' kertnek nyugoti része felé, jobb karján vivén a' virágkoszorút. A' faszor végén megállapodott: hol előtte állt egy búsfüz földig csüggő ágakkal, 's a' füz alatt egy egyszerű kőoszlop emelkedék, mellyen e' szavakat lehete olvasni: „Andor emléke.“ Csucsán félig hervadt koszorú függött; levette azt a' búsongó alak, 's helyébe akasztván az imént füzöttet, reszketeg hangon zengé:

„Légy nálam boldogabb
Ha élsz még kedvesem!
Ha nem — sirod ölen
Nyugodjál édesen!“

(Vége következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' parduczok Keletindia belföldi hercegei által még mindig használatnak vadászati mulatságra. Ezen állat t. i. két kerekű kocsiira fenn álló helyzetben megkötve, 's bekötött szemekkel oly sikságra vitetik, hol zergék, szarvasok, őzek 's egyéb nemű nagy vadak találkoznak. Oda érvén, bilincsei feloldatnak; a' parducz most hátuljával a' kocii felé szabadon és nyugodtan áll: de mihelyest a' vadak csoportját megszemléli, azonnal nyílsebességgel elhagyja előbbi álláspontját, 's majd elnyújtott testtel leskelődik, majd ismét rendkívüli gyorsággal követi azt, ha t. i. a' csorda megijedvén futásnak ered. Ezen ijedtség azonban könnyebbíti reá nézve a' vadak elérhetését, 's közülök a' legkövérebbikét kiszemelvén azt rendkívüli ügyességgel földre teríti. Mihelyest ez megtörtént, azonnal feléje siet a' szolga, és szeméit befedezvén a' vadat kirántja körmei közül, hogy egy másiknak elfogására hajlandósága fentartassék. Néha azonban igen felbőszül az állat, 's tőle a' vad elvétele nem kevés munkába kerül. Időközben a' két kerekű kocii is megérkezik, mellyen a' parducz különös 'vonzódással szeret tartózkodni, 's azért előbbi álláspontját bekötött szemekkel ismét elfoglalja. Ily nemű, mintegy hat parduczczal üzött vadászat által, mellyet a' Rajákh kíséretökkel együtt elefantokrul szemlélnék, egy nap alatt rendkívüli mennyiségű vadat szoktak elfogni.

Természet játéka. — Ismeretes azon ajánlás, mellyet egy szobrász Nagy Sándornak tett, hogy t. i. ő Athos hegyét egy, hozzá tökéletesen hasonló szoborra átváltoztatja. A' mit Ázsia hősének akart tenni ezen művész, azt Lord Wellingtonnak 's más két híres Angolnak a' természet maga eszközölte. A' *Globe* című hírlapban t. i. következők értesítést olvashatni: *Mail y Gest* nevű hegy Carnavonban, Tramadoc közelében, lejtőségén, melly a' cricielehi országra tekint, egy emberi oldalképet mutat, melly Wellington herceghez tökéletesen hasonlít. Ezen hegy ezer lábnyi magasságú. A' lejtőség, melly ezen oldalképet mutatja, oly helyzetben van, hogy a' kép felfelé áll, mintha az egész test vízirányosan feküdnék. A' képvonások tökéletesen kifejelettek. -- Hasonló tünemény találtatik északi Amerikában New Hampshire mellett, 's egy másik Edimburgnál. Egy tíz láb magasságú köszikla Trafalgar hősének előképéhez hasonlít; melly tünemény annyival inkább feltetszőbb, mivel a' köszikla közvetlenül Nelson emlék-oszlópa felett áll. Az utazók még egy más természeti játékrul is tesznek említést, t. i. a' malta szikla-oroszlánrul. Ezen köszikla t. j. melly a' tenger felett több toise-nyi magasságra áll, egy óriásnyi 's nyugvó oroszláni alakot képez.

Almazöld béka. — Kurdistanban egy almazöld színű béka találtatik, melly a' fákra mász 's ott legyeket, sáskákat lábfejevel fogdos mint a' macska. Sokszor bakrokon is láthatni; különös szép színe és finom bőre végett a' közönséges békánál többre becsültetik.

A' teve mint paripa A' tevét nyargalásra nézve Ázsiában a' lónál is többre becsülik. Tudva van mindenki előtt, hogy ezen állat, mielőtt valaki reá ül, vagy terhet kötnének hátára, hasára fekszik, melly célra nézve a' természet öt igen vastag mellbőrrel látá-cl. Mihelyest ezen állásban van, azonnal fanyereg tétetik hátára kötelekkel megerősítendő. A' nyeregnek azon részére, melly a' hát-pup mögött van, közönségesen egy szolga szokott ülni. A' kengyelvasak a' nyereg belső részéről lógnak-le. A' kantárszarak kis

ujnyi vastagságú kötélből állanak, 's egy az állat orrlyukain keresztül vont ához vannak kötve. A' felülés úgy történik, mint a' lóra; a' kantárszárakat bal kézben tartván kevésse meg kell huzni, 's ha a' felkelésre jel adatik, igen szorosan kell a' nyergen ülni, mivel egyébként az állatnak három mozdulatja alkalmával hátáról könnyen lefordulhat az ember. A' teve t. i. a' jeladásra először lábaival 'tesz valamely mozdulatot, ezután hátulsó végtagjaira áll, minél fogva annak törzsöke ferde irányban van, 's a' nyargaló könnyen előre bukik; végre első végtagjait tökéletesen felemeli, 's az állat törzsökének állása vizirányos lesz. — A' tevének közönséges mozdulatjai lassúk elannyira, hogy egy órában csak $2\frac{1}{2}$ angol mértföldnyi távulságra halad: de ha gyorsabb menetelét ohajtják, akkor a' fékszár szabad végével nyakára ütnek, 's ő minden pihenés nélkül egy óra alatt 40, 50, sőt 60 angol mértföldet is hagy maga után.

KÜLÖNFÉLE.

Gyermekekkel bánás az angol tügyárookban. A' főeknek feltevése az úgy nevezett gombostűkre — mondá nem rég Tuffnel ur, a' gyár-biztosság egyik tagja Londonban — angol hon legtöbb tügyarában következő módon történik. — Egy nagy teremben számos kis asztal találtatik, 's ezeknek mindenikénél négy gyermek ül, mintegy 7 vagy 8 esztendő. Inkább valamely elemi iskolában mint tügyárban véli magát lenni az ember, ha ezen ártatlan 's gyenge teremtményeket oly szoros helyzetben szemléli. Minden gyermek előtt egy állás van, melyre egy súly van akasztva, 's mely szünetlen mozdulatban tartatik a' gyermeknek valamely asztal alatti zsámoly lábnyomása által. A' gyermekek szüntelen előre görbült úgy szőlőlván C forma helyzetben ülnek, felső vég-tagjaik pihenés nélkül mozognak, midőn a' kész tüket elszedik, a' többiekre pedig a' gombokat helyezik, melyeket az említett súly nyomása a' tükkel szorosan egyesít. Ezen súly ütése oly kellemetlen zajt okoznak, hogy általok a' koros ember füleiben is fájdalmak gerjesztetnek. Innen magyarázhatók azon fülnyavalak, melyekkel ezen szerencsétlen gyermekek minduntalan küszködnek. Nem ismerek egyformább, nehezebb, 's kisdedekre nézve kegyetlenebb foglalatosságot ennél: és mivel egyszersem az azon durvaságot is ismerem, melylyel ezen ártatlanok kényszerítetnek foglalatosságaik végbevételére, éppen nem csudálom azon tügyártosnak elszántágát, ki nem nézhetvén tovább a' kisdedek nyomorúságos állapotjokat a' kereskedés ezen ágátul tökéletesen megvált, s' más nemű gyárt állított-fel London közelében.

Különös testvéri szeretet. — Boubers kerületének egyik szögletében akármely utazó a' testvéri szeretet különös példáját szemlélheti. Egy az országot mellett levő kunyhóban oly egy ritka lény tartózkodik, mely az embernek állattá átváltozását feltetszőleg tünteti elő. Ezen félállat 30 esztendő, himnemű, 's a' falusi lakosoktól „boubersi vadnak“ neveztetik. Szülői szegény 's korán elhunyt paraszt emberek valának. Egész napon által összezsugorodva a' kunyhóban fekszik, a' nélkül, hogy valamely mozdulat vagy szózat által bebizonyítaná az emberi nemhez tartozását. Soha ruhát de még inget sem viselt, hosszú és bokros fekete hajak fedik testét. Az elébe hányt edelt fogai közé veszi, 's azt minden rágás nélkül elnyeli. Minden felszólítást csak nyífogó hangzattal viszonz, 's némellykor hihetőleg, ha fájdalma-

kat érez, vad állatként ordít. Ritkán van kedve nagyobb mozdulatokat tenni, 's ekkor mind a' négy végtagján rövid ugrásokat tesz, hasonlókat azokhoz, millyeket a' játszó macskáknál szoktunk tapasztalni. Ezen szörnyeteg mellett, mellynek tekintete undort 's borzadást gerjeszt az idegenben, egy szelid, különös szépségű, jámbor leány lakik, a' vadnak testvére, Katalin. Ez napenkénti varrással mintegy tíz sout keres, 's e' felett a' jó szívű utasoktól is kap ajándékokat, kik t. i. ezen szegény lakban lakozó erényt nem győzik eléggé csudálni. Ő ápolja szerencsétlen testvérét, ha ez megbetegszik; mert csak ő érti annak egyszerű beszédjét. Magaviselete csendes, 's minden szomszédja iránt tiszteletet mutató. Még soha sem hangzott panasz ajkairul, 's ha őt körülményeinek megváltoztatására intik, így szokott felelni: „hát szerencsétlen testvéremmel mi fog történni, ha én felhagyok ápolásával?”

EMLEKMONDÁS.

Veszteség.

A' veszteség nagy, melly sokat érdekel,

A' jó nemes szép tára ha veszt nagyot,

'S a' fényderítő elme lángja

Hogyha kihunyva sokon homályt hagy.

CZUCZOR.

A' barátság ki van mentve szenvedelmek kötelékeiből. Melegen tartja sziveinket, fejeinket józanon; tiszta szelid örömekkel boldogít az együtt létben, 's a' távolban sem vigasztalás nélkül nem hagy, sem hideggé nem tesz: szóval, ezen érzés az, mellybe a' földiség legkevesbbé vegyül. Általa igyekezzünk tehát az emberek jobbait felénk vonni. Ez hevítsen kölcsönösen a' szép és jó után minket, 's örökre szakadjon-el tőlünk, ki ezek után felhevülni nem alkalmas. Így sokan fognak tőlünk elmaradozni, 's hova tovább szűkebb lesz a' kör, mellyet mellettünk társaink betöltenek. De ha a' sokaságból csak egyet is nyerhetnénk, ki tőlünk soha el ne szakadjon, boldogabbak volnánk annál, ki most számtalanokat ölel, 's majd senkit sem. — Idő és körülmények, hely és szokások, a' rokon érzéseket is visszatartóztatják olykor egymástól; mert ezeken nem minden erő emelkedhetik túl: nem mind méltatlan tehát szeretetünkre, ki társalkodásunk alatt barátságunkba nem szövetkezik.

M. MUZÁRION. Új folyam. I. füzet.

Számrejtvény.

Ezer egy és ötven egynek

Kellemteli szépségén

Nem pirul korány szívemnek,

Ha még ezer nincs végén.

BERETKA JÓZSEF Óbecséről.

Előbbi rejtvény: 1) A' színész, mert mindig játszik. — 2) Korbáctól. — 3) Czukor. — 4) A' görbe hátú.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.